

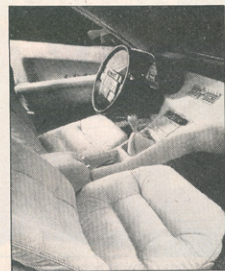

Medusa

Pogled v prihodnost

Čisto po pravici povejte: ali bi vozili tale avtomobil? Pogledjte sliko! Takšen je kot čudovit kos dišečega mila! Če bi ga hoteli zgrabiti, bi se vam izmuznil skozi prste. Kaj šele skozi zrak! All sploh veste, kaj pomeni $C_x = 0,263$? To pomeni, da se zračne molekule skorajda nimajo ob kaj zaleteti. Ta avtomobil polzi skozi atmosfero, ki lebdi nad cesto. Kaj takšnega še nismo doživeli.

Tale medusa je pravzaprav prvi praktični odgovor na vprašanje: kakšno je tisto, kar je najboljše.

In tako, vidite, se začenja prihodnost. Hvala možu, ki je naredil meduso. Naredil jo je za vse nas. Saj je čisto razumljivo, da bodo nekoč avtomobili takšni ali vsaj približno takšni. Da se bomo vozili z njimi tako kot zdaj s volkswagni, pontiaci ali mitshubishiji. In ta mož je Giorgetto Giugiaro. On je Ital Design. On je mojster svojega svinčnika. Človek z glavo na pravem mestu. Umetnik za oblikovanje!

Medusa ni nič večja od audiya 80. Večja je videti le zato, ker je bolj sploščena in nižja. In ker je na njej več stekla. Dlje jo gledate, čudovitejša se vam zdi.

Mojster Giugiaro pravi: »Lotil sem se zasnove z motorjem v zadku. To je praktično, ker sem si tako lahko »sposodil« mehaniko od lancie bezte monte carla. S tem sem pridobil nizek nos in dovolj dolžine za še dvojna vrata. Potem smo šli v vetrovnik in oblika je nastajala sama od sebe.«

Nič ne nastane samo od sebe, če nisi pravi mož za to. In Giugiaro je pravi mož, lahko verjamete.

Ni še zadovoljen s tem, kar je naredil. Pravi, da bi moral biti Cx samo 0,20 in da bo to poskusil doseči z višjim zadkom in z drugačnimi izrezi za kolesa. Dobro bi šlo tudi s samo po enimi vrati na vsaki strani, toda ta bi morala biti velika in bi se morala odpirati navzgor. Ampak bolj praktična so štiri, običajna vrata!

Tudi notranjost je edinstvena: morali bi videti te sedeže, to armaturno ploščo, ta volanski obroč, zasičen s tipali, to armaturno ploščo, ki je nočni Manhattan v malem, tako barvit in pester je z lučmi. Morali bi doživeti, kako brezhibno se ta rec pelje po cesti. Polzi, bi rekli, in daje ugodje, ki ga v avtu sicer še ni moč doživeti.

Medusa, tista iz morja, je težko ulovljivo bitje. Ampak če se je samo dotaknete, zapeče. In zdrsi skozi vodni prostor. Giugiarjeva medusa ne skeli. Je pa prav tako nekaj, kar še ne znamo prijeti, doživeti.

Giugiaro pravi: »Dovolj časa in denarja imam, da bom meduso naredil takšno, kakršno si želim. In mislim, da natanko vem, kakšna bi morala biti.«

Vidite, Giugiaro je sposoben mož – pa tudi srečen povrhu. Medusa, že takšna kot je zdaj, je le plod te sreče. In znanja.

(Tako navdušeni nad meduso so bili novinarji ameriške revije Car and Driver!)